

sagen, thi, saa vidt jeg kan se, er største Parten af de Forsømmelser, der finde Sted ved Pasningen af Dampkedler, sket derved, at den Mand, der skulde passe dem — enten han nu selv har tillagt sig andre Arbejder eller er bleven sat dertil — er gaaet bort fra Kedlen andensteds hen. Derved er Tiden maaste løbet fra ham, Kedlen er bleven glødende, og der er sket en Kedelsprængning eller et Tillob til en Jaaban. Dette sker ikke og kan ikke ske ved Lokomotiver, fordi det er uden Eksempel, at man lader en Lokomotivfører eller Fyrbøderen paa et Lokomotiv have endnu en anden Gerning at passe samtidig. Derfor antager jeg, at der kan være Grund til at undtage de smaa Dampkedler, der anvendes udelukkende i Transportens Tjeneste, fra Bestemmelsen i § 2 og sætte dem ind under Reglen i § 4 for de andre smaa Dampmaskiner. Det er muligt, at en Del af dem allerede nu ville falde ind under § 4, fordi de ikke have 150 Fods Varmeflade, men paa den anden Side er der en stor Del nyere Lokomotivkedler, der have en meget stor Dampspænding paa over 100 Pund, og disse ville komme ind under § 2. Jeg henstiller derfor dette til den ærede Minister og det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, idet jeg skal gentage, at jeg ikke kan se, at der er noget urigtigt i at søge at faa Lovbestemmelser, der søge at forebygge Ulykkestilfælde paa det her foreliggende Omraade, saa meget mindre som det er bekendt, at Benyttelsen af Dampkedler er i meget raak Udvikling, og at man ikke kan slaa sig til Taals med, at det endnu er et forholdsvis ringe Antal Dampkedelsprængninger, der har fundet Sted. Jeg tror som sagt, at der altid er en Fare til Stede, hvor Dampkedler bruges, og derfor mener jeg, at det ogsaa er rigtigt, at der gives Regler for, hvorledes denne Fare saa vidt muligt kan neutraliseres.

Justitsministeren (Melleman):

Dette Lovforslag har jo været Genstand for en meget udførlig Behandling i det andet Ting, og jeg tror virkelig ikke, der skal kunne siges om denne Behandling, at Hensynet til Vandbrugets Tarv ikke skulde være blevet trukket nok frem. Det har tværtimod under hele Sagens Behandling gjort sig gældende i meget høj Grad, og selv efter at den omtalte Betænkning, som den ærede første Taler berørte, har været afgivet, selv efter at Sagen har været til 2den Behandling i Landstinget, er der blevet gjort endnu yderligere Indrømmelser som Lettelser til Vandbruget. Ved 3dje Behandling var der stillet Endringsforslag i den Retning fra nogle af det andet Tings Medlemmer, som nærmest re-

præsentere Vandbrugets Interesser, og om disse Endringsforslag opnaaedes der fuldkommen Enighed med det øvrige Udvalg, saa at Lovforslaget, som det nu lyder, er vedtaget enstemmig i det andet Ting, tiltraadt og anbefalet ogsaa af det Medlem, som var Ordfører for dem, der stillede Endringsforslag til Lovforslagets 3dje Behandling, og som nærmest maa siges at repræsentere Vandbrugets Interesser. Fra den Side var man i det andet Ting tilfreds med Loven og anbefalede den til Vedtagelse. Og for saa vidt der er blevet berørt en Henvendelse til dette Ting, som skulde være kommen fra en Del Mejerister og Mejeriere, vil jeg kun udtale, at den sandsynligvis er kommen, inden Lovforslaget havde faaet den Skikkelse, som det nu har faaet ved 3dje Behandling i Landstinget. Det forekommer mig, at de Fordringer, som i § 4 stilles med Hensyn til de Kedler, som have Betydning for Vandbruget, ere saa smaa, at de ikke omfatte andet, end hvad der maa erkendes for absolut nødvendigt. At de paagældende skulle have fyldt 18 Aar og have Vidnesbyrd for at være ædruelige og paalidelige, forekommer mig at være ganske naturligt, og at de maa have nogen Kendskab til Pasning af en Dampkedel, er dog vistnok heller ikke nogen overflødig Fordring. Jeg kan ikke sige andet end at det, at ræsonnere saaledes, at det saa at sige skulde være til Gavn, ikke at lende noget til, hvorledes en Dampkedel skal passeres, og at man skulde kunne vente en omhyggeligere Pasning af den, der ingen Øvelse har i slikt, fremfor af den, der har nogen Øvelse deri, forekommer mig at høre til den Slags Ræsonnementer, om hvilke man maa sige, at saa hører al Ting op. Skal det antages, at man bliver mere tapabel til en Ting ved ikke at forstaa sig paa den end ved at forstaa sig paa den, saa ved jeg virkelig ikke, hvorledes man skal bære sig ad. Den Fordring, der stilles til disse Folk, om et rent praktisk Kendskab — andet forlanges der jo ikke — til Pasningen af en Dampkedel, er dog ikke noget overdrevent. Der forlanges jo ikke andet end, at Manden mindst i 6 Uger skal have arbejdet ved Kedelpasning og Kedelrensning og være vejledet deri af en Kedelpasser, andet forlanges der slet ikke. Naar man har sat 6 Uger, da er det, som det blev ophøst under Forhandlingerne i det andet Ting, ikke noget, som er grebet rent ud i Luften, paa maa og saa, men har sin Begrundelse. Man valgte 6 Uger, fordi der i Løbet af denne Tid i Reglen vil foreskaffe en Kedelrensning, saa at den, der har været beskæftiget med Kedelpasning i 6 Uger, vil ikke alene have været